

בד א מיי פ"ה מה' תרומות הלכה טו:
 בה ב מיי שם הלכה ו:
 בו ג מיי פ"ה מה' מנחות הלכה ב:
 בו ד מיי פט"ו מה' אסורי ביאה הל' כב סגנו לאוין קבא טוש"ע אה"ע פ"ד טע"ף טו:
 בזה ה מיי פ"ה מה' גירושין הלכה ד סגנו עש"ן טוש"ע שם סימן קכ"ב:
 בבו ו מיי פ"ה מה' נהלות הלכה ח:
 ל ז מיי פכ"ד מה' סנהדרין הלכה ו סגנו לאוין רמ טוש"ע ח"מ סימן ב:
 לא ה מיי פ"ה מה' הלכה ח סגנו לאוין רלה טוש"ע י"ד סימן שעד טע"ף ג:

דאיכא נשיאות חטא אבל בשוגג הוי תרומה ואת ומאי נפקא לן מינה זמן הטמא על הטהור זמאי דהוי תרומה ואין צריך לחזור ולתקן היא גריוו והא בכל ענין אסור כצ"ל וי"ל דנפקא לן מינה לענין הסקה דמוטר להסיק בתרומה טמאה ואין מדליקין בטבל טמא כדאמרינן בפרק גמה מדליקין (שב"ד דף כו. ו) ושם: **ולא תאבד בו'**. פירש ריב"ן דלל הוא תרומה אלא לענין שנתנה לכהן ולא לדבר אחר שאינה אסורה לזרים ואין נראה לר"י דכיון דפוטרת שאין נקוב דחייב בתרומה מדרבנן הכי נמי תרומה מדרבנן כמו זמן שאין נקוב על שאינו נקוב: **במקום אחר**. אמר ר"י דמנייה וציה לא משום דלל לימי לאוכל השירים לזרים כיון שיקרא לעיו שם מעשר לא יזהרו עליו לשומרו צומרת תרומה וכולה גריוו מדרבנן תרומה דהא מיתקין ציה דשאין נקוב:

בקומתה. פי' בקונטרס שגניע לפירקה בשנים ובהצאת שערות ואין הלשון משמע כן דאם כן ה"ל למימר משתגדיל אלא אר"י משתעמוד בקומתה היינו שגראית גדולה קצת אע"פ שעדיין לא הגיעה לפירקה לפי שגראית כשמתו אבל כל תרומה היא ופ"ה והא דלל דלא אמרינן משאיתו נקוב על הנקוב עד שז"א עליה תרומה ומעשר ממקום אחר. שאני הכס שנתנה לכהן נקוב והוה פטור ואין עליו דין טבל אבל הכא ענינן לכהן את שהוא מן הנקוב והוה טבל גמור לא תחל לכהן עד שפירש עליו תרומה ותעשר ממקום אחר:

דלא נכנסה לחופה. דקס"ד דכי היכי דצ"ה הכי נמי לא צנו עמידת קומה דצ"ה הכי נמי לא צנו צית שמאי שתכנס לחופה צדית הלל: **משתעמוד** בקומתה ותכנס לחופה. אמר:

הדין אם נכנסה לחופה ואת"כ עמדה בקומתה דמהניא חופה שצקטנות דמ"ש מקדושין דמהנו כשהיו צקטנות ואחר כך עמדה בקומתה: **משתגדיל** ותבעל. וא"ת אכתי כיון דלאין מעשה קטן כלום היכי מהניא חופה שהיתה צקטנות וי"ל דכיון שהיא צדימו של צנעל הו"א כמסירה לחופה וכצנעל בגדלות לשם קידושין ואפילו את"ל דיאה ארוסין עושה חשובה מיד כנשואה מידי דהוה אהיה לו חצר כדרך ונכנסה עמו לשם נישואין אי נמי כיון שהקידושין בגדלות וארוסה אוללת בתרומה דצר תורה מהניא הכא חופה שהיתה צקטנות דליכא למיחש לסימפון ולא לעוולא כיון שהיא צדית צנעל וטעמא דירשה משום דהוי הפקר צ"ד דהיה הפקר: **שהפקר** ב"ד היה הפקר. אבל מן הטמא על הטהור ליכא למימר דאפקיה מרשותיה בשעת הפרשה כיון דצתה הכי נמי שלו הוא ועליו לתקנו: **כיון דלא ירתי דה** קרי ו"א ענו דה. משמע דכל היכא דירית לה מטמא לה דהוי מטמא לה הוה ירית לה כמו למת מלוה ומיניה על כרחך לאו הא צבה תליא דהא נשאת על פי צ"ד ואח"כ צא צעלה אמרי' דאין מטמא (ה) אע"ג דצעלה הראשון יורשה לדלידיה לא קנסו ווע"ג דאין זכאי צמציאתה וצמעשה ידיה היינו משום קנס ידיה אבל ירשה אמאי ליפקיד צעל ועוד דל"כ כהן גדול וזויר יטמאו לקרוביהם ולכל מורשיהם כשאין יורש אלא הם וכן לנשיהם ועוד למ"ד (כתובות דף פג.) ירשה דצעל דאורייתא אמאי אילטידיך קרא שהצעל מטמא לאשתו פשיטא דמת מלוה היא ונראה לר"י דמשום דירית לה לא הו"א מת מלוה אלא משום דיש כח ציד חכמים לעקור דצר שהו"א מן התורה דצד הדומה כדפירשתי לעיל דכיון דלא ירתי לה דומה למת מלוה ומיניה אינה מת מלוה גמור וכן נראה דאי משום דהו"א מת מלוה גמור מטמא לה אם כן היאך יטמא לה במקום שיש ישראל דהא צמת מלוה אם יש ישראל וכהן אמרינן צמיר (דף מו.) יטמא ישראל ואל יטמא כהן וצנישואי קטנה דהו"א מדרבנן משמע דמטמא כשאר צעל שמיטמא לאשתו דאורייתא אם יש שם כמה ישראל ומדאמר לקמן (דף ס.) נמי ולא זה חוה מיפר נדייה משום דתמגנה ותמגנה אין להזיח דאין מיפר לאשתו פסולה כגון אלמנה לכהן

מאי שנא מהא דפנן. לא תאכל לכהן עד שימן על סאה זו תרומה ומעשר ממקום אחר דמחזקינן ליה בטבל גמור ויכאן כמו כן לא היה לימן לכהן שמה ישרוף טבל טמא ואסור להדליקו כדמוכח בפרק גמה מדליקין (שב"ד כו.): **שאינה** הכא. בטמא וטהור דמדאורייתא תרומה מעלייתא היא. אבל מן הנקוב על שאין נקוב היה ליה מהחיוז על הפטור וכיון דאפטור קא מפריש לא חייב עלה שם תרומה הלכך טבל הוא ואסור אף לכהן ורבנן הוא דגזרי למתבה לכהן הואיל וקרא עליה שם תרומה וישראל זה שנתנה לר"ך להפריש עלה תרומה ומעשר ואין לר"ך לחזור ולהפריש ממה שאין נקוב דתרומה דיליה מדרבנן היא והא אפריש עליה. ומן שאין נקוב על הנקוב דאמרינן לעיל תרומה היא ומותר לכהן דהוה ליה מן הפטור על החיוז הלכך אע"ג דהא דאפריש עלה לא מיפטור צהך תרומה ולא חייב עליה שם תרומה אפי' הכי לא אמרי' לא תאכל כו' דהא לא איכפת לן אי אכל לה כהן בטבל דאין עליה דין טבל ותרומה כו': **ולא פשאו**. הא אם לא תרימו מן המזבח פשאו מטא ואם אינו קדוש נשיאות מטא למה: **לאוסרו צנס ישראל**. וקנסא צעלמא הוא ולהחמיר ולעשות סיג לתורה ואין זו עקירה אצל להקל על דברי תורה עקירה היא: **אם אשמו קטנה**. אם מתה ולא אמרינן שמה עמידה היתה למאן ואשתה ללא אשמו הואי וציתומה עסקינן: **משעמוד בקומה**. כשגניע ולפירקה בשנים ובהצאת שער: **ואע"ג דלא נכנסה לחופה**. והא קי"ל (לעיל דף כט.) אפי' בגדולה אשתו ארוסה לא אונן ולא מיטמא לה מתה אין יורשה: **והאמר ר' אליעזר אין מעשה קטנה כלום**. בפרק צ"ש (לקמן קמ.) **מדאורייתא אצו ירים** לה. כלומר קרובי האב ירתי לה דנישואי קטנה מדרבנן וניחו משום שלא ינהגו צה מנהג הפקר כדאמר בחרש שנשא פקחה (לקמן קיב.) אבל תורה לא יזכרה לקדש את הצת לא לאמה ולא לאחיה: **הפקר צ"ד הפקר**. וכל מידי דממונא לאו עקירה היא: **כל אשר לא יצא וגו'**. צפור עזרה: **וראשי האצוים למטות**. הו"ו ליה למכבז וראשי מטות בני ישראל: **אכל**

יחרם כל רבושו והוא יבדל מקהל הגולה ר' אלעזר אמר מהכא אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות למחות בני ישראל וכי מה ענין ראשים אצל אבות אלא לומר לך מה אבות מנחילין בניהם כל מה שירצו אף ראשים מנחילין את העם כל מה שירצו ומיטמא לה והא הכא דמדאורייתא אביה מיטמא לה ומדרבנן מיטמא לה בעל משום דהו"א לה מת מצוה ומי הו"א מת מצוה והתניא (ה) אי זהו מת מצוה כל שאין לו קוברין קורא ואחרים עונין אותו אין זה מת מצוה הכא נמי כיון דלא ירתי לה קריא ולא ענו לה ואובלת

יחרם כל רבושו והוא יבדל מקהל הגולה ר' אלעזר אמר מהכא אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות למחות בני ישראל וכי מה ענין ראשים אצל אבות אלא לומר לך מה אבות מנחילין בניהם כל מה שירצו אף ראשים מנחילין את העם כל מה שירצו ומיטמא לה והא הכא דמדאורייתא אביה מיטמא לה ומדרבנן מיטמא לה בעל משום דהו"א לה מת מצוה ומי הו"א מת מצוה והתניא (ה) אי זהו מת מצוה כל שאין לו קוברין קורא ואחרים עונין אותו אין זה מת מצוה הכא נמי כיון דלא ירתי לה קריא ולא ענו לה ואובלת

יחרם כל רבושו והוא יבדל מקהל הגולה ר' אלעזר אמר מהכא אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות למחות בני ישראל וכי מה ענין ראשים אצל אבות אלא לומר לך מה אבות מנחילין בניהם כל מה שירצו אף ראשים מנחילין את העם כל מה שירצו ומיטמא לה והא הכא דמדאורייתא אביה מיטמא לה ומדרבנן מיטמא לה בעל משום דהו"א לה מת מצוה ומי הו"א מת מצוה והתניא (ה) אי זהו מת מצוה כל שאין לו קוברין קורא ואחרים עונין אותו אין זה מת מצוה הכא נמי כיון דלא ירתי לה קריא ולא ענו לה ואובלת

א) דלמי פ"ה מ"י וקדושין מו. (ב) תמורה ה. צ"מ טו. צ"ב פד: קמג. קדושין מו. (ג) כתובות קה. לקמן קו. (ד) וקמ"א. (ה) גיטין לו: שקלים ג. (ו) עירובין ח: מיר מג. (ז) ס"א. (ח) וילתא הכי להדיא אלא דלמי מכה מ"ש וק"ו וע' מ"ש מו' דכריהם צמיר ציאר ממלא צמיר מג: ד"ה והא מת מזה"ל.

תורה אור השלם

1. ולא תשא עולו חטא בהרימנה את חלבו ממנו ואת קדושי בני ישראל לא תחלו ולא תמותר: במדבר יח לב 2. וכל אשר לא יבוא לשלשת הדמים בעצת השרים והדקנים יחרם כל רבושו והוא יבדל מקהל הגולה: עירא י ח 3. אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות למחות בני ישראל בגדל בשלח לפניו יי פתח אהל מועד ויבדלו חלק את הארץ: וירושע יט נא

גלוין הש"ס

גמ' והוה הכא דמדאורייתא וכו': ע"י כתובות דף קא. מוס' ד"ה ובהפלת נדייה:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כיון וכו' דאין מיטמא לה אע"ג:

מוסף רש"י

מן הנקוב על שאין נקוב. דהוה ליה מן החיוז על הפטור. תרומתו תרומה. שאין כהן חייב להחזיקה ולא תאכל לכהן. דהא טבל גמור הוא שלא חל שם תרומה עליה שהרי צנעל דצר פטור הפרישה וטבל אסור אף לכהן. עד שירציא עליה תרומה ומעשר ממקום אחר. והא ממקום אחר לאו דוקא. דהוה הדין אם מפריש עליה ממה וציה עליו חטא בהרימכם את חלבו. צהרימס את חלבו לא תשא חטא, הא אם תרמו את הכהן שבו תשא חטא (קדושין טו) שהתרומה תקדש כמו שהיא רע ואין תקנה להחליפה ולא לחזור ולתרום (רשב"ם ב"ב פד) שלא עשית מלוה מן המזבח (שם קמג.) נשיאות חטא למה. הא לא בעל ואל מידי ויחזור ויחרם מן היפה (שם וס) אין מעשה קטנה כלום. דלמי שלא נשאת דמי (לקמן קס).

(א) ע"י מוס' קדושין (מ"ו) ד"ה אם ובתמורה (ה) ד"ה אם שתי בדרך אחר. (ב) אולי צ"ל אלא התרן לטעם זה דל"ה אין יבולין צ"ד לעקור דבר מה"ח רק כהא ש"ס טעם גדול וכו'.